

— ei ole kehtestanud skeemi, mis ergutaks raudtee-ettevõtjaid ja raudteeinfrastruktuuri-ettevõtjaid toimivusskeemi abil minimeerima häireid ning parandama raudteevõrgu toimivust.

(¹) Nõukogu 29. juuli 1991. aasta direktiiv 91/440/EMÜ ühenduse raudteede arendamise kohta (EÜT L 237, lk 25; ELT eriväljaanne 07/01, lk 341).

(²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2001. aasta direktiiv 2001/14/EÜ raudteeinfrastruktuuri läbilaskevõime jaotamise, raudteeinfrastruktuuri kasutustasude kehtestamise ja ohutustunnistuste andmise kohta (EÜT L 75, lk 29; ELT eriväljaanne 07/05, lk 404).

Saksamaa Liitvabariigi 1. oktoobril 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 14. juuli 2010. aasta määruse peale kohtuasjas T-571/08: Saksamaa Liitvabariik versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Saksamaa Liitvabariik (esindajad: T. Henze, J. Möller ja N. Graf Vitzthum)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 14. juuli 2010. aasta määrus kohtuasjas T-571/08: Saksamaa Liitvabariik vs. Euroopa Komisjon;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleva apellatsioonkaebuse ese on Üldkohtu määrus, millega viimane lükkas vastuvõetamatuse tõttu tagasi apellandi kaebuse vahepeelses menetluses komisjoni 30. oktoobri 2008. aasta korralduse peale teabe esitamiseks seoses Deutsche Post AG-le (edaspidi „DPAG“) antud riigiabi menetlusega.

Komisjon nõudis vaidlustatud otsuses, et apellant esitaks teabe DPAG-i kõigi kulude ja tulude kohta ajavahemikul 1989–2007,

kuigi DPAG privatiseerimine, mille raames vaidlusalused ülekanded suures osas tehti, viidi lõpule juba aastal 1994. Selle asemel, et esmalt õiguslikult kindlaks määrata, milliseid ajaperioode tegelikult arvestada tuleb, nõudis komisjon koheselt teavet DPAG tulude- ja kulude olukorra kohta kogu ajavahemiku osas privatiseerimisest kuni tänaseni, arvestamata seejuures sellise teabe esitamisega kaasnevate kuludega. Sellise toimimisviisiga koormas komisjon ebaproportsionaalselt apellanti ning puudutatud ettevõtjat.

Euroopa Kohus peab põhimõtteliselt selgitama, kas komisjon võib riigiabi kontrollimenetluse raames tõepoolest nõuda liikmesriigilt teabe esitamist mis tahes ulatuses, ilma et seda oleks võimalik otseselt kohtulikult kontrollida. Kui Üldkohtu õiguslik hinnang on õige selles osas, et niisuguseid otsuseid ei ole võimalik vaidlustada, peavad liikmesriigid ja puudutatud ettevõtjad alati esmalt kandma märkimisväärseid — ka rahalisi — kulutusi, et vastavaid nõudeid täita, kuigi nad viimaseid õigusvastaseks peavad. Lisaks esineb oht selliste ärisaladuste levikuks, mille teadmine ei oma riigiabi kontrollimenetluses võib-olla üldse tähtsust.

Vaidlustatud Üldkohtu määrus sisaldab mitmeid õiguslikke puudusi.

Esiteks tõlgendas Üldkohus õiguslikult väärtalt vaidlustatava õigusakti mõistet ning seda puudutavat kohtupraktikat, kui ta uuris vaidlustatud õigusakti „selle sisust tulenevalt“. Õigusaktile hinnangu andmine selle sisulise õigusliku toime kaudu omab tähtsust nimelt vaid juhul, kui puuduvad otsused, mis on siduva iseloomuga juba nende õigusliku vormi tõttu. Kuna aga vaidlusaluse, määruse nr 659/1999 artikli 10 lõike 3 alusel tehtud, komisjoni otsuse siduvus tuleneb juba selle õiguslikust vormist, ei ole vaja edasi kontrollida, kas see meede on selle rakendaja tahte kohaselt konkreetselt suunatud looma õiguslikke tagajärgi apellandi suhtes.

Teiseks andis Üldkohus väära õigusliku hinnangu teabe esitamise korralduse esialgsusele, jõudes konkurentsiõiguses kontrollimenetluse algatamist puudutavat kohtupraktikat aluseks võttes õiguslikult väärale järeldusele, et otsuse lõplikkus on määrav ka komisjoni teabe esitamise korralduse peale esitatud kaebuse vastuvõetavuse hindamisel.

Kolmandaks andis Üldkohus väära õigusliku hinnangu teabe esitamise korralduse õiguslikele tagajärgedele, kui ta ei arvestanud, et meede on õiguslikult siduv juhul, kui see puudutab adressaatide huve nende õiguslikku seisundit riivates. Sellega on teabe esitamise korralduse puhul tegemist, kuna selle järgimata jätmiseks kaasnevad karistused. Viimasteks on esiteks see,

et liikmesriigil ei ole võimalik tugineda asjaolude puudulikkusele ning komisjonil on lubatud otsustada olemasolevate toimikumaterrjalide alusel. Teiseks vähendatakse sellega komisjoni tõendamiskohustuse ulatust selles osas, millisest hetkest võib ta lähtuda sellest, et tema väidetud asjaolud on tõendatud. Sellega pannakse komisjon menetluses paremasse olukorda ning vähendatakse asjaomase liikmesriigi olukorda riigiabi kontrollimise põhimenetluses. Teabe esitamise korraldusega seati apellant valiku ette, kas rikkuda enda kohustusi, millega talt võetaks võimalus tugineda asjaoludele puudulikkusele ning millega väheneb komisjoni tõendamiskohustuse ulatus, või — soovides enda kaitseõigusi säilitada — on ta faktiliselt kohustatud edastama teavet ebaproportsionaalses ulatuses. Seejuures kaasneb halvema õigusliku olukorraga ka alati ülemäärane aja- ja rahaline kulu, mida ei hüvitata. Teabe esitamise korraldus võib omada õiguslikke tagajärgi puudutatud liikmesriigi jaoks ka väljaspool põhikohtuasja piire, kuna selle täitmata jätmine võib tuua endaga liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse algatamise ELTL artikli 258 järgi või äärmisel juhul ka karistumakse väljamõistmise menetluse ELTL artikli 260 alusel.

Neljandaks rikub Üldkohtu lahend õigusriigi ja tõhusa õiguskaitse nõudeid, kuna see näeb ainukese kaitsena liialdatud teabe esitamise korralduse vastu ette selle vaidlustamata jätmise. Sellist toimimist ei ole võimalik eeldada ning see rikub eespool nimetatud põhimõtteid. Õiguskaitset õigusvastaste teabe esitamise korralduste vastu ei tohi panna sõltuvusse sellest, kas liikmesriik neid rikub. Teabe esitamise korralduse vaidlustamise võimalus on ainuke vahend välistamiseks seda, et liikmesriikide lojaalsuskohustus peab alluma komisjoni piiritule kaalutusõigusele, ning võimaldaks ka komisjonil täita temapoolset liikmesriikidega lojaalse koostöö läbiviimise kohustust.

Viimaseks andis Üldkohus õiguslikult väära hinnangu pädevustele riigiabi asjades, kui ta leidis, et kaitse piiritute teabe esitamise korralduste vastu seisneb liikmesriikide keeldumises esitamaks nende arvates asjaolude kindlakstegemiseks mittevajalikku teavet. Sellega läheb aga liikmesriikidele üle asjaolude väljaselgitamise ning menetluse eseme kindlaksmääramise kohustus, mis ei kuulu neile riigiabi õiguses ettenähtud pädevuste jagunemise järgi. Selline Üldkohtu soovitud pädevuste jaotus rikub ELTL artiklites 107 ja 108 ette nähtud pädevuste ülesehitust ning kaasab endas liikmesriikidele ohtu valehinnangu andmiseks ning vabastab komisjoni nimetatud osas haldusmenetluses asjaolude hoolika väljaselgitamise kohustusest.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Austria) 1. oktoobril 2010 — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic ja Herbert Hilbe versus Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Kohtuasi C-476/10)

(2010/C 328/38)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic ja Herbert Hilbe

Kostja: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 24. juuni 1988. aasta direktiivi 88/361/EMÜ asutamislepingu artikli 67 rakendamise kohta (¹), artikli 6 lõiget 4, mille kohaselt võivad jääda kehtima lisaeluasemete ostmist reguleerivad siseriiklikud õigusaktid, tuleb jätkuvalt kohaldada ELi liikmesriigis asuva lisaeluaseme suhtes, mille otab EMP-sse kuuluva Liechtensteini Vürstiriigi kodanik?
2. Kas siseriiklikud õigusnormid, mis viitega nõukogu 24. juuni 1988. aasta direktiivi 88/361 artikli 6 lõikele 4 keelavad Liechtensteini Vürstiriigi kodanikul osta lisaeluaset ELi liikmesriigis, on vastuolus EMP lepingus sisalduvate kapitali vaba liikumise sätetega, millest tulenevalt peab asjaomase liikmesriigi ametiasutus jätma kõnealused õigusnormid kohaldamata?

(¹) EÜT L 178, lk 5; ELT eriväljaanne 10/01, lk 10.

Euroopa Komisjoni 27. septembril 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 7. juuli 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-111/07: Agrofert Holding a.s. versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka)